

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1205 12 tháng 8 năm 2018

Thực Hành

*Thực hành tự cứu Pháp Luân thông
Tự giác phân minh đạo với đời
Hiểu thấu Trời cao rõ ý lời
Thực hành chánh pháp rõ Trời cao*

*Kính bái
Lương Sĩ Hằng*

Mục Bé Tám 1992

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Đi xe hai bánh thì sao?
- 2) Hôm nay là ngày Quốc Khánh của xứ Pháp Bé cảm thấy có gì lạ không?
- 3) Bé đã bình an đến Paris và tái ngộ các bạn đạo yêu quý của Bé, Bé cảm thấy vui không?
- 4) Bé đi đâu cũng có một số người tình nguyện đi theo lo cho Bé vậy là sao?
- 5) Bé phải rời chỗ ở mới vừa quen, Bé nghĩ sao?
- 6) Bạn đạo đến thăm Bé quá đông Bé có mệt không?
- 7) Hôm nay Bé phải khăn gói ra đi dự Đại Hội tại Hồng Kông, trên một chuyến bay 12 tiếng đồng hồ và giờ giấc thay đổi giữa thời tiết Âu-Á Bé sẽ mệt không?

1) Hỏi: Đi xe hai bánh thì sao?

TL: Thưa đi xe hai bánh, tức là biết phát triển từ tâm lẫn thân, dễ ngộ chơn lý hơn. Đời vẫn được bình an, về đạo thì phần hồn được thật sự cảm thức nhiều hơn

Kệ:

*Mén cảm thân tâm chẳng giận hờn
Qui y đường đạo rõ tâm hơn
Từ bi sẵn có nay phát triển
Chỉ có bình tâm tự qui hườn*

2) 14-07-92

Hỏi: Hôm nay là ngày Quốc Khánh của xứ Pháp Bé cảm thấy có gì lạ không?

TL: Thưa loài người sự cố gắng trở về với trật tự như nhau, ai ai cũng muốn lập lại trật tự và an vui cho quốc gia của chính họ, lo cho có trật tự tốt đẹp ở bên ngoài, nhưng đành bỏ quên trật tự ở bên trong tức là phần hồn cần thiết của mọi người, phải đối phó với biết bao nhiêu nghịch cảnh trong tâm, bản loạn mà không hay, chỉ chạy theo trật tự ở bên ngoài, bao phủ bởi màu sắc tạm bợ mà thôi, cuối cùng cũng phải chấp nhận sự trì trệ của phần hồn, tâm không nhẹ trí không ổn, hồn không thoát, vẫn ở trong vòng lẩn quẩn, bám vào trong sự không thoát

Kệ:

*Vía hồn giam hãm biết bao lâu
Khổ cực say mê vẫn đối đầu
Vọng động muôn chiều tâm chẳng thoát
Trường đời danh vọng chẳng bền lâu*

3) 15-07-92

Hỏi: Bé đã bình an đến Paris và tái ngộ các bạn đạo yêu quý của Bé, Bé cảm thấy vui không?

TL: Thưa Bé cảm thấy rất vui, mỗi tâm linh đều thực hành và nếm biết con đường tham thiền tu học là cần thiết, lo tu để tự thức, là điều quý nhứt trong quả địa cầu này, thấy thấy đều cần người hiền, để hỗ trợ cho nhau tiếp tục trên con đường đời đạo song tu, an vui và hòa bình

Kệ

*Quyết chí chung tu giải nghiệp trần
Thành tâm học đạo tạo cân phân
Đường đời tạm bợ tùy duyên thức
Thế cảnh đảo điên chẳng thiết cần*

4) 16-07-92

Hỏi: Bé đi đâu cũng có một số người tình nguyện đi theo lo cho Bé vậy là sao?

TL: Thưa Bé đi đâu cũng có một số người muốn đi theo Bé, là số người đồng hành với Bé, luôn luôn muốn được sống chung với Bé tại vì họ không thấy chán và được mở tâm tùy theo trình độ tu học của chính họ, họ cảm thấy nhẹ nhàn khi nhìn thẳng vào mắt Bé, thì họ được ban chiếu tức khắc, tâm hồn của họ cảm thấy yên vui

Kệ:

*Đồng hành chơn điển cảm yên vui
Xuất phát tâm thành xét đạo mùi
Tâm đạo tràn đầy gieo ý thức
Cảm thông đời đạo tự rên trui*

5) 17-07-92

Hỏi: Bé phải rời chỗ ở mới vừa quen, Bé nghĩ sao?

TL: Thưa Bé lúc nào cũng không rời ý lực hướng thượng cho nên Bé không có gì thắc mắc cả, có đi cũng như không đi, quanh năm Bé vẫn ở một chỗ, vẫn làm việc khai triển tâm linh, bộ đầu của Bé vẫn tự nhiên và hồn nhiên, lúc nào cũng hòa hợp với càn khôn vũ trụ, nhận được nhiều việc tiến thân thay vì thực lùi trong bực bội. Người tu Vô Vi sẽ gặt hái được lợi điểm tốt, nếu đêm ngày thực hiện ý lực thăng hoa đứng đắn

Kệ:

*Thực hành chất phát trong thanh tịnh
Giải giới trước ô tự cứu mình
Tiến tới một nơi đã ấn định
Về Trời không khó chỉ do mình*

6) 18-07-92

Hỏi: Bạn đạo đến thăm Bé quá đông Bé có mệt không?

TL: Thưa Bé rất vui được tái ngộ nhiều người trong thâm tình quyến luyến bên nhau, Bé cảm thấy ai ai cũng vui, Bé càng nhớ đến Trời Phật nhiều hơn, mỗi mỗi đều có duyên điển của Bề Trên hỗ trợ, Bé có cơ hội giúp mọi người nhìn qua thể xác khoẻ mạnh của Bé mà ăn năn hành động sai lầm của chính mình, về nhà tự tu hơn

Kệ:

*Duyên Trời sắp đặt chẳng thiệt hơn
Tự tiến tự tu tự qui hườn
Trong đạo có đời tâm thức giác
Tự mình khai triển chí chẳng sờn*

7) 19-07-92

Hỏi: Hôm nay Bé phải khăn gói ra đi dự Đại Hội tại Hồng Kông, trên một chuyến bay 12 tiếng đồng hồ và giờ giấc thay đổi giữa thời tiết Âu-Á Bé sẽ mệt không?

TL: Thừa Bé nghĩ đến tình thương ban chiếu giữa Trời Phật và bạn đạo rất hiếm có trong sự sống của nhơn sinh, Bé cảm thấy vui và bằng lòng dần thân hành đạo, trong niềm tin yêu của Bé

Kệ:

*Trời ban tình đẹp chiếu muôn bề
Ánh sáng từ bi hướng chuyển về
Thanh tịnh trong lòng không nóng bức
Giữ tâm thanh sạch hướng về quê*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Duyên Nghiệp

*Yêu em anh thấy mặn mà
Thương em anh thấy thật thà hơn xưa
Tâm em sống động nắng mưa
Em ơi! Đời Đạo mới vừa tình ta
Nghìn năm không héo chan hòa
Em ơi! nguyên lý vượt qua tình đời
Em tu phát triển hợp thời
Anh tu anh tiến giữ lời sống chung
Chúng ta cảm thức vô cùng
Dù xa vẫn quý trung dung Đạo Đời.*

Lương Sĩ Hằng

Siêu Nhiên Siêu Phàm

Montréal, ngày 10 tháng 10 năm 1982 (tiếp theo và hết)

Sự học hỏi của chúng ta không ngừng nghỉ chúng ta mới thấy rằng : nhiệm vụ của bề trên đã cho chúng ta giáng lâm xuống thế gian để đóng góp cho cả càn khôn vũ trụ, kể cả sạn cát, hoa quả, vạn vật, xoay chuyển không ngừng. Chúng ta đã thấy và chúng ta đã kiểm chứng, tìm hiểu trong cái tánh độc ác của chính mình và từ bỏ nó, hi sinh nó, thì chúng ta sẽ được hưởng trọn lành trong cái hạnh phúc hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, đời đời hằng hữu với chúng ta. Nếu chúng ta còn ôm lấy bản chất nghi kỵ và không biết xây dựng cho chính mình, các bạn thử nghĩ cái cây xiên và cái cây thẳng, hai cây giá trị khác nhau. Cái cây xiên xẹo khác hơn là cái cây ngay thẳng, trực giác phát triển. Đó, tâm linh của chúng ta cũng vậy, xiên xẹo mảnh lói, lường gạt người này cho đến người kia rồi cho ta là phải, thì phải có cái cây xiên xẹo không bao giờ phát triển tới tốt đẹp. Cho nên chúng ta đã qua cái giai đoạn đó rồi, ngày nay chúng ta không nên tái phạm nữa! Phải trở về với sự chơn chánh sẵn có và xử dụng phần sáng suốt của chính mình là thanh tịnh. Cho nên càng tu các bạn nói rằng : tôi như thế này làm sao mà thanh tịnh? Nhưng mà sự trì chí của các bạn, các bạn thấy sự thanh tịnh chưa?

Trước kia mỗi chút thì mỗi bôn chôn, ngày nay việc gì xảy ra các bạn lại ở trong cái thế ôn tồn phân giải, thấy rõ! Rồi lần lần các bạn sẽ đi tới nữa chứ không phải bao nhiêu đó, không phải tưởng đó là đúng! Mỗi gia đình có mỗi nghiệp quả các bạn thấy chưa? Có cha có mẹ có anh có em mà tại sao lại hiện ra những cái cảnh loạn luân bất chánh, hỗn độn trong gia cang, mất trật tự! Hỏi cái đó, ở đâu? Chính tiền kiếp của chúng ta đã làm sai. Cho nên kiếp này chúng ta tu về Vô Vi chúng ta mới nhận thức được đây là chuyện bất chánh nhưng mà trước kia chúng ta cho là đúng. Một người lưu manh, giết chóc người, hại người, nó nghĩ đúng nó mới làm. Nhưng mà một thời gian nó ăn năn rồi, nó lại buông bỏ không làm điều đó. Nó lại bắt đầu xây dựng cái hạnh hi sinh và buông bỏ không làm điều đó. Nó lại bắt đầu xây dựng cái hạnh hi sinh và buông bỏ những cái tập quán của chính nó, để nó tiến tới sáng suốt bắt đầu tìm chơn lý!

Cho nên cái gia cang nào lộn xộn bất ổn, khổ, thấy mình không có lối thoát. Nhưng rồi chán, đi tìm con đường tu cũng mới bắt đầu đi tìm chơn lý mà thôi. Cho nên nhiều người mượn lý thuyết để vá vúi, luận thuyết rất hay nhưng mà hành không được thì kể cũng như không! Cho nên nhiều người bỏ công rất nhiều để học hỏi nhưng mà chơn tâm không chịu sửa và không chịu ăn năn sự sai lầm của chính mình và chấp nhận đây là chuyện của tiền kiếp, tôi phải dự cuộc này, học có một chữ Nhẫn để vượt qua mọi sự nghịch cảnh hiện tại, nó có thể đem tới sự tai hại cho cả gia cang chính tôi nhưng mà tôi chỉ học trì chí! Tôi ở trong chợ đời, ở trong cảnh đời, tôi đã bị giáng lâm xuống thế gian là tôi một tội nhơn, tôi phải học, chứ không phải nói tôi là một thánh nhơn! Tôi là một tội nhơn, tôi phải chấp nhận để học để tiến hóa, để sáng suốt, nhiên hậu tôi mới đóng góp cho cộng đồng nhơn loại, trong định luật vay trả phân minh!

Cho nên không hiểu, không nên sai lầm và cho ta là đúng. Cho nên những người tu cao chừng nào lại sợ luật trời chừng nấy. Những người học luật ở thế gian chơn chánh cũng sợ luật thế gian!

Chính mình phải hiểu điều đó và phải giữ trật tự cho quăng đại quần chúng chứ không nên làm những điều hỗn ầu và không đạt được một sự văn minh trong tâm thức! Thì rất uổng cho một kiếp người! Cho nên chúng ta tu vô vi phải hướng thượng và thấy rõ sự siêu phàm là căn bản của chính chúng ta. Chúng ta học và phải học sự cao siêu! Còn học chữ trần tục là chúng ta đã học rồi. Mang cái thể xác này là bắt buộc phải học sự trần tục, sân si đủ chuyện hằng ngày. Kể cả các bạn tu hiện tại cũng vẫn còn sân si, là để học, để trả hết bài của chúng ta đã và đang học. Buôn túi cũng vậy! Tạo sự yếu hèn và mất quân bình, thấy

rõ chưa? Tiếc của cái cũng vậy! Tạo sự mất quân bình cho chính mình mà thôi. Cho nên luôn luôn con người ai cũng suy tính thiệt hơn mà không suy tính chuyện xã thân cầu đạo. Miệng nói xã thân cầu đạo nhưng mà không hành. Cho nên những người truyền giáo càng phải thực hành nhiều hơn. Thượng Đế đã và đang thực hành cả càn khôn vũ trụ bằng ý chí của Ngài thì chúng ta cũng có ý chí tương đồng!

Chúng ta muốn biết tài liệu của Ngài, muốn biết cái sự hay ho huyền diệu của Thượng Đế! Đó phải ý chí của chúng ta không? Cho nên chúng ta phải tu nhiều hơn, phải vun bồi nhiều hơn và phải tìm hiểu sự sai lầm của chính mình nhiều hơn và phải cảm ơn tất cả mọi nơi mọi giới đã giáo dục chúng ta từ giây phút khác!

Nhiều khi nửa đêm các bạn thức tâm, không ngủ được, đó là sự kêu gọi, đó là sự giáo dục để đóng góp cho tâm linh các bạn thì các bạn nên vui vẻ học đi, để trả. Không nên cho đó là sự phiền muộn, nhưng mà cho đó là một giá trị của Thượng Đế đã ân ban một cơ hội cho các bạn để học. Cho nên các bạn phải ráng học, bài học này Thượng Đế đã chuyển cho chúng ta, tùy theo tâm thức của chúng ta. Chúng ta vun bồi đến tối nó càng đen tối hơn. Chúng ta xây dựng trong tham sân nó càng tham sân hơn! Rồi chúng ta mới chán ngán nó và hi sinh nó! Đó là hạnh hi sinh để tu học.

Những nhà tu học đã thành công, thành đạo là hạnh hi sinh rất cao. Chúng ta không vì những việc đó mà đau khổ, ngược lại chúng ta phải cảm ơn những điều đó chúng ta mới hiểu đạo, thì phải hi sinh cái bản tánh chấp và mê của chính mình!

Càng ngày các bạn càng tu, càng bước vào trong sự khó khăn của sự thử thách. Càng lên cao thì càng bị sự thử thách nhiều hơn, không nên chán ngán và không bao giờ có thể trở về nguồn cội được. Cho nên chúng ta chấp nhận, thấy rõ thể xác này không phải thể xác của ta, âm thanh này cũng không phải âm thanh của ta. Nhưng mà chính sự thức tâm của chính mình!

Cho nên phải vun bồi điều đó, càng cao thì sự Bi Trí Dũng càng thực hiện tâm thức các bạn. Chúng ta làm việc nhiều không có mất mà chúng ta xài tiền nhiều là mất của, mất các phương diện! Chúng ta xài tiền nhiều, mất của và sanh bệnh, tiếp tục mất luôn cả hồn lẫn xác, chứ đừng có tưởng tôi có tiền bạc là tôi hay hơn người khác! Không đâu! Một gánh nặng! Cho nên chúng ta tu, chúng ta lại trở về khép mình, để hưởng cái thanh quang điển lành của Thượng Đế! Đó là một cái vốn căn bản của mọi tâm linh đồng hướng sự công bằng của Ngài ân ban. Chúng ta mở rộng ngay trong thức, tâm thức của chúng ta, hưởng ngay và thọ ngay!

Cho nên khi các bạn thiền ban đêm rồi các bạn cảm thấy nhẹ nhàng sung sướng. Sau một cơn thiền cương quyết thực hiện, rồi các bạn cảm thấy nhẹ và xoa dịu tất cả những tâm thức của các bạn, thấy rõ chuyện đời là giả tạm, không đem lại một kết quả nhưng mà nó là một phương tiện để xây dựng tâm linh. Cho nên chúng ta phải biết cảm ơn Thượng Đế nhiều hơn, cảm ơn nghịch cảnh nhiều hơn và chính ta phải chấp nhận sự sai lầm của chúng ta thì chúng ta mới sửa chữa được, hô hào không làm được. Thực hành để cống hiến mới là thật sự học hỏi

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.